

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení dne 19. ledna 1998 senátem složeném z předsedy senátu JUDr. Libora Losy a soudců - přísedících Mgr. Jany Jirkovské a Jaroslava Šubrta
t a k t o:

obžalovaný

V.

A

J.

nar. V. v A, naposledy zaměstnán jako obchodně
- ekonomický náměstek ředitele
V. trvale bytem A, t.č. ve vazební
věznici Znojmě,

j e v i n e n , ž e

- 1) v přesně nezjištěné době od 1.9.1993 do 22.10.1993 na Celním úřadě Brno-letišť, v Brně-Tuřanech, jako celní kontrolor tohoto úřadu podstrčil k podpisu mezi dalšími doklady osobám zmocněným disponovat s prostředky na účtě Celního úřadu Brno-letišť č. účtu V. vedeného u Komerční banky, a.s., pobočka Brno-město, a to v P
V. Ch M. P P výběrní lístky, na které následně ve dnech 7.9., 1.10., 11.10., 19.10.

a 22.10.1993 vybral z uvedeného účtu v hotovosti částku v celkové výši 1.044.997,-- Kč, kterou použil pro svou potřebu, čímž způsobil Československému státu zastoupenému Generálním ředitelstvím cel Praha škodu ve výši 1.044.997,-- Kč,

t e d y ke škodě cizího majetku sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak škodu velkého rozsahu,

2) dne 14.6.1994 v Suchodole č. 16, okres Příbram si vypůjčil v půjčovně obytných přívěsů QUATTRO CAR obytný přívěs značky ASTRA 380, bílé barvy, SPZ s tím, že tento vrátí do 20.6.1994, ale dosud jej nevrátil, čímž způsobil majiteli V H nar. škodu ve výši 50.000,-- Kč,

t e d y přisvojil si cizí věc, která mu byla svěřena a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli malou,

3) dne 3.7.1995 v Brně nastoupil pod smyšleným jménem T C lo firmy , na místo technika, přičemž při nástupu se prokázal cizím občanským průkazem na jméno T C , č. JS , jemuž byly doklady odcizeny dne 6.4.1995 na pracovišti fy v kde obžalovaný do 10.4.1995 pracoval a to s úmyslem obohatit se ve svůj prospěch finančními prostředky firmy, kdy za tímto účelem:

a) v přesně nezjištěné době od 3.7.1995 do 4.8.1995 pozměnil příkaz k úhradě určený pro Komerční banku, a.s., Brno-venkov k č. účtu firmy , kdy do příkazu k úhradě uvedl na místo čísel účtu firem, kterým měly být platby poukázány, a to firmě , částka ve výši 62.817,80 Kč a firmě P D . částka ve výši 23.260,-- Kč, číslo svého účtu vedeného Komerční bankou, a.s., Brno-venkov, na základě čehož došlo k neoprávněnému převedení částky 23.260,-- Kč dne 14.7.1995 a částky 62.817,80

Kč dne 4.8.1995 na jeho účet, čímž způsobil firmě Vávra, s.r.o. škodu v celkové výši 86.437,80 Kč,

b) v přesně nezjištěné době od 12.7.1995 do 8.8.1995 pozměnil faktury č. 4015895, 4015995, 4016095, 4016195 a 4016295, vystavené firmou na na celkovou částku ve výši 236.829,60 Kč a fakturu č. 4015695 určenou pro firmu na částku 102.609,40 Kč tak, že na tyto faktury namísto původně uvedeného č. účtu , vedeného Komerční bankou, a.s., pobočka Brno-venkov, uvedl číslo svého účtu vedeného rovněž Komerční bankou, a.s., pobočka Brno-venkov, přičemž pozměnil i lhůty na fakturách a podpis R V na základě čehož došlo ze strany fakturovaných firem k převodu fakturovaných částek na účet V A a to ve dnech 4.8.1995 - 25.8.1995, čímž způsobil firmě škodu v celkové výši 338.899,-- Kč,

c) ve stejnou dobu, stejným způsobem pozměnil fakturu č. 4015795, vystavenou firmou V na na částku 78.763,20 Kč, kdy tyto finanční prostředky měly být rovněž zaslány na jeho účet, ale převod byl ještě včas ze strany zastaven, po zjištění neoprávněnosti tohoto převodu,

přičemž výše uvedené finanční prostředky převedené na jeho účet postupně vybral a použil pro svoji potřebu, čímž způsobil firmě škodu v celkové výši 425.336,80 Kč a pod bodem c) se pokusil způsobit firmě škodu ve výši 78.763,20 Kč,

t e d y dopustil se jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu a jehož se dopustil v úmyslu ke škodě cizího majetku sebe obohatit tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu,

4) dne 23.10.1995 nastoupil jako ekonom a od 1.12.1995 obchodně-

ekonomický náměstek ředitele do

č. , kdy vykonával účetní a finanční operace společnosti, přičemž:

- a) v době od 27.10.1995 do 30.1.1996 převzal v devíti případech finanční hotovost jako úhradu faktur za dodávky a činnost společnosti a to dne 27.10.1995 za fakturu č. 064570 částku ve výši 6.588,-- Kč od Z H , dne 2.11.1995 za fakturu č. 264126 částku ve výši 976,-- Kč od M K , dne 13.11.1995 za fakturu č. 064590 částku ve výši 4.408,50 Kč od J M dne 13.11.1995 za fakturu č. 264128 částku ve výši 5.538,80 Kč od F Š dne 17.11.1995 za fakturu č. 064608 částku ve výši 2.000,-- Kč od R K dne 24.11.1995 za fakturu č. 064619 částku ve výši 1.956,80 Kč od M k dne 28.11.1995 za fakturu č. 064625 částku ve výši 18.300,-- Kč od J K dne 18.12.1995 za fakturu č. 064658 částku ve výši 10.614,-- Kč od M N , dne 30.1.1996 za fakturu 066033 částku ve výši 23.094,50 Kč od A F kdy tyto finanční hotovosti však neodevzdal a použil je pro svoji potřebu, čímž způsobil firmě ., škodu ve výši 73.476,60 Kč,
- b) dne 4.1.1996 vybral z běžného účtu č. (založeného u Hypobanky Ústí nad Labem částku 150.000,-- Kč, dne 26.1.1996 částku 355.000,-- Kč a dne 2.2.1996 částku 50.000,-- Kč, kdy výpisy z účtu nepředal k zaúčtování a finanční částky použil pro svoji potřebu, čímž způsobil firmě , škodu ve výši 555.000,-- Kč,
- c) dne 5.2.1996 vybral z účtu č. . vedeném u Investiční a poštovní banky Ústí nad Labem šekem částku 70.000,-- Kč, přičemž do pokladny firmy vložil jen 40.000,-- Kč a dne 12.2.1996 šekem částku 290.000,-- Kč, přičemž do pokladny firmy vložil jen 190.000,-- Kč a zbytek finančních částek použil pro svoji potřebu, čímž

způsobil firmě
výši 130.000,-- Kč,

škodu ve

d) dne 29.12.1995 vybral z pokladny
v hotovosti částku 7.500,-- Kč, dne 29.1.1996 částku
22.300,-- Kč, dne 29.1.1996 částku 87.000,-- Kč a dne 9.2.1996
částku 25.000,-- Kč a to na různé zálohy, kdy však zaplatil
jen částku 63.358,-- Kč a zbytek peněz použil pro svoji
potřebu, čímž způsobil firmě
, škodu ve výši 78.442,-- Kč,

uvedeným jednáním způsobil firmě
se sídlem , škodu v celkové výši
836.918,60 Kč,

t e d y přisvojil si cizí věc, která mu byla svěřena a způsobil
tak na cizím majetku značnou škodu.

T í m s p á c h a l

- ad. 1) trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 4 trestního
zákona,
- ad. 2) trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, odst. 2
trestního zákona,
- ad. 3) a)-c)
trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b)
trestního zákona, dílem dokonaným, dílem ve stádiu pokusu
ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 trestního zákona,
- ad. 4) a)-d)
trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, odst. 3 písm.
c) trestního zákona,

a z a t o s e o d s u z u j e

I. Za trestné činy podvodu dle § 250 odst. 1,4 trestního zákona
zpronevěry dle § 248 odst. 1, 2 trestního zákona (pod body 1,
2 rozsudku) a za sbíhající se trestný čin zpronevěry dle -

248 odst. 1, 2 trestního zákona, jímž byl uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Mladé Boleslavi pod č.j. 2T 288/95-66 vydaným dne 29.6.1995, doručeným obžalovanému 10.7.1995, jenž nabyl právní moci dne 19.7.1995, za nějž mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 2 let se mu ukládá dle § 250 odst. 4 trestního zákona za použití § 35 odst. 2 trestního zákona s o u h r n n ý trest odnětí svobody v trvání

6 (šesti) let.

II. Za zbývající trestné činy trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona, dílem dokonaným, dílem ve stádiu pokusu ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 trestního zákona (pod bodem 3 rozsudku) a trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákona (pod bodem 4 rozsudku) se obžalovanému ukládá další trest odnětí svobody dle § 248 odst. 3 trestního zákona za použití § 35 odst. 1 trestního zákona úhrnný trest odnětí svobody v trvání

4 (čtyř) let.

Podle § 39 a odst. 2 písm. c) trestního zákona se obžalovaný pro výkon obou trestů odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 trestního zákona se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti v trvání 8 let spočívající v zákazu výkonu povolání účetního, ekonoma či obdobného povolání, jehož obsahem činnosti by bylo vyhotovování a manipulace s účetními doklady, účetní manipulace s penězi a výběry peněz na hotovosti.

Současně se zrušuje výrok o trestu, jenž byl obžalovanému uložen za trestný čin zpronevěry dle § 248 odst. 1, 2 trestního zákona, trestním příkazem Okresního soudu v Mladé Boleslavi vydaným pod č.j. 2T 288/95-66 dne 29.6.1995, doručeným

obžalovanému 10.7.1995, jenž nabyl právní moci dne 19.7.1995,
a všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá zaplatit způsobenou škodu poškozeným :

- V H nar. bytem okr.
PSČ 49.000,- Kč,
- fy s.r.o. PSČ 425.336,80
Kč,
- se sídlem
PSČ 783.238,60 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškození:

- V H nar. bytem okr.
PSČ a
- se sídlem
PSČ 2
- fy s.r.o. , PSČ

se zbytkem svých nároků na náhradu škody odkazují na řízení ve věcech občansko - právních.

O d ů v o d n ě n í

Krajský soud v Brně z provedeného dokazování před soudem u hlavního líčení ve dnech 14.1., 15.1 a 19.1.1998, zejména z doznání obžalovaného u hlavního líčení a jeho popisu jednotlivého trestního jednání, ze svědeckých výpovědí, ať již slyšených u hlavního líčení, či čtených svědeckých výpovědí z přípravného řízení, ze znaleckých posudků i obsáhlých listinných materiálů vzal soud za bezpečně prokázané, že obžalovaný s kvalifikací střední průmyslové školy s maturitou a nedokončeným vysokoškolským vzděláním Vysoké školy vojenské ve Vyškově, obor průzkumové vojsko dne 15.6.1992 nastoupil k celní správě, kde byl zařazen jako pracovník oddělení informatiky Oblastního celního úřadu v Brně, odkud ke dni 1.8.1993 fakticky pak nejpozději 1.9.1993 na svoji žádost byl přeřazen k výkonu činnosti celního kontrolora na Celním úřadu Brno-letišť v Brně-Tuřanech po dohodě, že zde bude vykonávat zejména práci s počítačem a účetní a ekonomickou činnost tohoto celního úřadu. Fakticky bezprostředně po nastoupení na tento úřad již dne 7.9.1993 a dále pak 1.10., 11.10., 19.10. a 22.10.1993 vybral z účtu Celního úřadu Brno-letišť, vedeného u Komerční banky, a.s. Brno-město na základě výběrních lístků, které podstrčil

k podpisu zmocněným osobám disponovat s prostředky na uvedeném účtu V P V Ch a M P vybral postupně z tohoto účtu částku ve výši 1.044.997,-- Kč (viz. čl. 59 a násl.) a na základě předem připraveného cestovního dokladu společně se svojí rodinou, manželkou a dcerou R A , nar. , tehdy tedy asi půlroční opustil území České republiky, přičemž nejméně do června roku 1994 se zdržoval v zahraničí Belgii, Itálii, kde ke svému životu užíval prostředků získaných výše uvedeným způsobem.

Dne 14.6.1994 v Suchodole č. 16, okres Příbram si vypůjčil v půjčovně obytných přívěsů Quattro car majitele V H obytný přívěs značky Astra 380 bílé barvy, SPZ v hodnotě nejméně 50.000,-- Kč s výbavou s tím, že jej vrátí dne 20.6.1994, přičemž tento doposud nevrátil a takto si присvojil cizí věc, která mu byla na základě půjčovní smlouvy svěřena.

Dále dne 1.11.1994 nastoupil jako zaměstnanec firmy s.r.o. v Mladé Boleslavi, kde pracoval až do 20.12.1994, kdy přestal náhle chodit do zaměstnání a následně se zjistilo, že zpronevěřil svěřené prostředky a svěřené zboží této firmy, přičemž za toto trestní jednání byl obžalovaný odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Mladé Boleslavi, pod č.j. 2T 288/95-66 ze dne 29.6.1995, jenž byl obžalovanému doručen dne 10.7.1995 a nabyl právní moci dne 19.7.1995, jímž za trestný čin zpronevěry dle § 248 odst. 1, odst. 2 tr. zákona ke škodě této organizace se způsobenou škodou celkově 38.455,20 Kč mu byl vyměřen trest odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání dvou let.

V době, kdy proti němu bylo vedeno toto trestní stíhání obžalovaný dne 13.1.1995 nastoupil do firmy s.r.o. v Tišnově jako technik, přičemž tento pracovní poměr ukončil ve zkušební době dne 10.4.1995 poté, co náhle sám, bez jakéhokoliv odůvodnění přestal docházet do zaměstnání, když několik dnů předtím, dne 6.4.1995 v době, kdy byl ještě v zaměstnání přítomen, se z kanceláře T C spoluzaměstnance firmy, kam měl přístup i obžalovaný během pracovní doby ztratila peněženka C včetně občanského průkazu, průkazu pojištěnce Hornické zaměstnanecké zdravotní pojišťovny a dalších dokladů. Na tento občanský průkaz již dne 1.5.1995 se obžalovaný zaměstnal u Jihomoravské plynárenské, a.s. (čl. 1052) jako technický pracovník pro informatiku a statistiku v oboru marketingu, přičemž dne 15.5.1995 byl vyslán na týdenní školení, během něhož naposledy dne 17.5.1995 navštívil stánek této společnosti na brněnském výstavišti a od té doby jej ze společnosti již nikdo neviděl, přičemž v následující době neznámou osobou, vydávající se za příslušníka policie bylo telefonicky sděleno, že obžalovaný měl mít nehodu.

Dne 3.7.1995 obžalovaný nastoupil opětovně pod cizím jménem T C do firmy .r.o. Brno, jako technik po předchozím náhodném kontaktu se společníkem firmy R V při autostopu. Od počátku, po uvádění klamavých údajů, a to s úmyslem obohatit se ve svůj prospěch

o finanční prostředky této firmy, k čemuž ihned po nastoupení do této firmy přistoupil a ve dnech 3.7. a 4.8.1995 pozměnil příkaz k úhradě pro Komerční banku, a.s. Brno-venkov k číslu účtu firmy s.r.o. , kdy místo čísel účtů firem, kterým měly být platby poukázány, a to firmě Atlas Copco Kompresory, s.r.o., Bránická 54, Praha 4 a firmě F D Okrouhlá 20, Brno uvedl číslo svého účtu vedeného u Komerční banky, a.s. Brno-venkov, na základě čehož došlo k neoprávněnému převedení částek dne 14.7. a 4.8.1995 ke škodě firmy s.r.o. na jeho účet v celkové výši 86.437,80 Kč. Dále ve dnech 12.7.1995-8.8.1995 pozměnil celkově šest faktur pro První brněnskou strojírnu Třebíč a jednu fakturu pro a.s. Precheza v Přerově, a to jak v čísle účtu, kam měly být fakturované peníze těmito organizacemi zaslány, tak v době splatnosti a zfalšoval současně i podpisy majitele firmy, přičemž krom jediné faktury č. 4015795 na částku 78.763,20 Kč, která před vyplacením byla včas v čísle účtu pozměněna, došlo k zaslání celkové částky 338.899,-- Kč těmito organizacemi opětovně na bankovní účet obžalovaného u Komerční banky, a.s. Brno-venkov. Tyto peníze pak obžalovaný postupně vybral a užil pro svoji potřebu. Celkově tedy firmě s.r.o. způsobil obžalovaný škodu ve výši 425.336,80 Kč a pokusil se způsobil další škodu ve výši 78.763,20 Kč. I v tomto zaměstnání obžalovaný fakticky bezprostředně po spáchání trestního jednání přestal, bez jakéhokoliv odůvodnění docházet do zaměstnání.

Obžalovaný u hlavního líčení dále tvrdil, že na odcizený občanský průkaz T C se dále zaměstnal v Československých energetických závodech, v akciové společnosti v Mělníce, přičemž soud při operativním ověření této informace zjistil, že ani tato skutečnost není pravdivá, neboť ze sdělení této organizace Elektrárny Mělník ze dne 15.1.1998 vyplývá, že obžalovaný ať již pod svým jménem, či pod jménem C zde zaměstnán nikdy nebyl.

Dne 23.10.1995 pak nastoupil obžalovaný již pod svým vlastním jménem do a.s. jako ekonom, přičemž k 1.12.1995 byl jmenován obchodně-ekonomickým náměstkem ředitele této a.s. a od počátku od nastoupení do této firmy ke škodě této organizace začal ve svůj prospěch odčerpávat finanční prostředky, a to nejdříve tak, že v období od 27.10.1995 do 30.1.1996 nejméně v devíti případech přebral finanční hotovost od jednotlivých zákazníků této společnosti, hrazenou v hotovosti za různé opravy a další činnost firmy, přičemž tyto peníze neodevzdal a užil je pro svoji potřebu. Dále pak již v rámci svého oprávnění, když s ohledem na svoji funkci získal podpisové právo k běžným účtům organizace dne 4.1.1996 vybral z běžného účtu č. 1 a.s.

u Hypobanky v Ústí nad Labem nejdříve částku 150.000,-- Kč, dne 26.1.1996 další částku 355.000,-- Kč a dne 2.2.1996 částku 50.000,-- Kč, přičemž tyto peníze si ponechal a užil pro svoji potřebu a z dalšího účtu této společnosti vedeného u Investiční a poštovní banky Ústí nad Labem pod číslem vybral dne 5.2.1996 šekem 70.000,-- Kč, přičemž do pokladny složil pouze 40.000,-- Kč a dne 12.2.1996 vybral 290.000,-- Kč a složil toliko 190.000,-- Kč, takto si z těchto finančních

prostředků ponechal pro svoji potřebu celkově 130.000,-- Kč a dále v období od 29.12. do 9.2.1996 z pokladny v hotovosti vybral jako zálohy na rozličné platby celkově částku 141.800,-- Kč, přičemž zaplatil a vyúčtoval toliko částku 63.358,-- Kč a pro svoji potřebu si z těchto finančních prostředků ponechal částku 8.442,-- Kč. Celkově způsobil tak rozličnými uvedenými způsoby škodu poškozené zaměstnavatelské organizaci ve výši 836.918,60 Kč. Dne 12.2.1996 přestal opětovně obžalovaný chodit do zaměstnání s lživým tvrzením, že má nastoupit na závažnou operaci s rakovinným nádorem a když jeho zaměstnavatel zjistil zpronevěru svěřených prostředků, přes zjevnou snahu pomoci obžalovanému, při jím uváděných rozsáhlých, zjevně lživých důvodech své trestné činnosti, žádné peníze poškozené organizaci ani později nevrátil, toliko předal zástupcům poškozené organizace ojeté vozidlo Ford Taurus, které za zpronevěřené peníze pořídil v hodnotě nejméně ve výši 53.680,-- Kč (čl. 827) a fakticky se způsobenou škodu ani později nepokusil nahradit, přestože za tyto peníze koupil družstevní byt za částku 320.000,-- Kč, který je fakticky v jeho další majetkové dispozici, neboť obžalovaný jej převedl na svoji manželku a jak dále tvrdí na své děti, přičemž krom tohoto bytu jeho rodina obývá byt v Tišnově, kde jak shodně obžalovaný i jeho manželka v jednotlivých přípisech uvádějí, mají trvalé bydliště.

Ke skutku pod bodem 1 obžalovaný po sedmi předchozích výsleších, kde uváděl řadu zcela lživých tvrzení, v nichž křivě obviňoval ze spoluúčasti na tomto trestném činu své nadřízené v P. ředitelku celního úřadu a jejího zástupce v Ch řadou rozličných argumentů k jejich účasti. Obžalovaný po předložení řady argumentů svědčících o lživosti jeho tvrzení při své osmé výpovědi dne 24.2.1997 (čl. 151-153) k tomuto skutku doznal a v následujících výpovědích stejně tak, jako u hlavního líčení celý rozsah trestního jednání i podrobně popisoval. Obžalovaný přiznal jak rozsah výše částky, kterou odčerpал z účtu Celního úřadu Brno-letišť, tak i způsob jakým získal podpisy na jednotlivé výběrní lístky s tím, že tyto podstrčil osobám oprávněným disponovat s těmito prostředky majícím podpisové právo a na základě takto pořízených dokladů pak peníze získal. Obžalovaný přiznal, že motivem jeho jednání byla prostá ziskovost a touha po penězích. Dále obžalovaný tvrdil, že i s rodinou opustil území republiky a zhruba do poloviny roku 1994 se zdržoval v zemích západní Evropy. Belgie, Itálie apod. Krom samotného doznání k bodu 1 je z tohoto skutku usvědčován řadou svědeckých výpovědí spoluzaměstnanců celního úřadu L. H. V. Ch. H. P. M. F. V. P. M. R. M. Š. C. T. I. V. J. Z. , kteří velmi podrobně a opakovaně jak v přípravném řízení, tak i někteří i u hlavního líčení, při jejich osobním výslechu, popisovali způsob jednání obžalovaného, jeho vystupování, jakož i samotnou náplň jeho činnosti, i údaje o tom, v jaké výši byla způsobena škoda, na základě jakých dokladů, odpovídajících jednotlivým listinným důkazům, byla způsobná škoda vypočtena (viz. čl. 223-459 svazek I.).

Svědkové P. , P. a Ch. fakticky v průběhu

celého řízení nebyli schopni pochopit jakým způsobem se podařilo získat podpisy obžalovanému na doklady, na základě nichž vybral peníze, když fakticky popírali, že by se kdykoliv s takovými doklady setkali. Pravost jejich podpisů na jednotlivých dokladech byla spolehlivým způsobem prokázána na základě obsáhlého posudku z oboru písmoznalectví, vypracovaného Kriminologickým ústavem Praha, specializovaným na tuto činnost (viz. čl. 50-58) na základě rozsáhlého zkoumaného materiálu, z něhož vyplynulo, že veškeré podpisy svědkyně P na výběrních lístcích ze všech pěti případů jsou jednoznačně pravými podpisy V. F. V případě svědka Ch na výběrním lístku ze dne 7.9.1993 se jedná o velmi pravděpodobně pravý podpis V. Ch a v případě výběrního lístku z 1.10.1993 za pravděpodobně pravý jeho podpis. U svědka F se pak jedná ve všech zbývajících případech o velmi pravděpodobně pravé podpisy M. P. Z výběrních lístků na čl. 59-61 pak vyplývá, že obžalovaný ve všech případech pro něj zcela druhově typickým podpisem, jenž byl dle uvedeného grafologického posudku identifikován jako pravý vlastní podpis V. A. což potvrzuje, že tyto peníze vybral.

Z výpovědi jednotlivých svědků pak vyplynulo, že stejně tak, jako u ostatních zaměstnavatelů byl obžalovaný po lidské, společenské a pracovní stránce všemi velmi kladně hodnocen, byl považován za seriózního odborníka, jemuž byla svěřena důvěra a kterého si ředitelka celního úřadu dokonce vyžádala k přeřazení právě za tím účelem, aby zpracovával účetní dokumentaci tohoto celního úřadu. Těsně před provedením vyúčtování dne 25.10.1993, kdy zcela jednoznačně na neoprávněné výběry při kontrole účetní dokumentace by se muselo přijít, opustil obžalovaný jak sám uvedl se svojí rodinou území republiky na základě již připravených pasů pro tento účel a jak tvrdil (viz. čl. 16) až do července roku 1994 měl pobývat mimo území České republiky. Ani tato skutečnost ovšem nebyla pravdivá, neboť jak vyplývá z popisu skutku č. 2, již dne 14.6.1994 se nacházel na území České republiky, když jak sám přiznal si od V. E. v Suchodole, okr. Příbram vypůjčil v půjčovně přívěs do 20.6.1994. Již při samotné této zápůjčce se obžalovaný choval podivně. Do půjčovny se dostavil vozidlem Mercedes SPZ, který krátce předtím, v průběhu června roku 1994 tak, jak je dokladováno výpovědí svědka K. a obsahem smlouvy na čl. 906 si navzájem obžalovaný s tímto mužem vyměnili za vozidlo zn. Lancia Delta SPZ, jež si obžalovaný koupil dne 14.10.1993 u firmy Autoimport, s.r.o. Brno, Gruzínská 5. Dostavil se k půjčení vozidla toliko s pasem bez svého řidičského průkazu, přestože toto vozidlo osobně řídil a jako doklad požadovaný k převzetí vozidla předložil řidičský průkaz své manželky s uvedeným ještě rodným příjmením. K tomuto skutku se obžalovaný od počátku hájí tím, že mu tento přívěs ještě téhož dne při cestě byl odcizen, což okamžitě nahlásil policii, která s ním sepsala trestní oznámení a spokojil se s tvrzením přítomného policisty, že ztrátu tohoto přívěsu policie majiteli nahlásí. Dále se o situaci nezajímal, škodu neplatil a poškozenému H. nic neoznámil. V podrobnostech jsou ovšem výpovědi obžalovaného provedené v průběhu řízení rozporné, a proto nedůvěryhodné. Ve své prvotní výpovědi na (čl. 135) uvedl, že uvedený přívěs chtěl využít se

svoji rodinou o dovolené. S tímto přívěsem byl na Slapské přehradě, kde zaparkoval, šel se najíst do restaurace, přičemž na parkovišti mu byl přívěs odcizen. Tento den ihned nahlásil odcizení přívěsu na policii na Slapech, přičemž policisté s ním měli, jak je uvedeno, sepsat protokol a slíbili, že majiteli ztrátu sdělí. Ještě ten den majiteli přívěsu volal, ale nedovolal se a protože mu policie sdělila, že vše majiteli sdělí, pokládal celou věc za vyřízenou a více o to nestaral. Výpověď dále doplnil tak, že s manželkou jeli na Slapy vozidlem svého přítele J K s nímž se zná delší dobu, od něhož si auto půjčil. Než přijeli na Slapy, tak již předtím si zjistil, že v Suchodole je nějaká půjčovna přívěsů. Manželku s dětmi patrně s jedním dítětem, neboť druhé dítě se mu mělo narodit až v roce 1995 vysadil v kempu u přehrady a sám telefonicky volal do půjčovny a domluvil si převzetí přívěsu. Pro přívěs si zajel, po cestě zpět se zastavil v restauraci na jídlo, kde mu byl přívěs odcizen. Dovolenu pak následně strávili v chatce a asi po deseti dnech odjeli domů. Ve své výpovědi (na čl. 146) pak popíral, že by si vzpomínal na vlastnictví vozidla Lancia Delta, které měl se svědkem K vyměnit za vozidlo a k samotnému nakládání s vozidlem Mercedes se vyjadřoval značně neurčitě s tím, že neví kde je odloženo apod. Připustil, že se s K setkal jenom v jednom případě.

U hlavního líčení se pak vyjadřoval odlišně o místu, kde mělo dojít k odcizení vozidla s tím, že toto nebylo až na samotné Slapské vodní nádrži, ale již po cestě k této přehradě, asi tak 10 km před ní u motorestu, který nebyl ani přibližně schopen určit, a to ani za pomoci mapy a na dotaz k jakýmkoliv bližším otázkám k této situaci se odmítal vyjádřit. Jak orgány přípravného řízení, tak soud k této situaci provedly podrobné šetření, z něhož bylo zjištěno, že jak v okrese Příbram, tak v okrese Praha-západ i na Poříčním oddělení Policie ČR, jemuž přísluší oblast Slapské přehrady a řeky Vltavy, až po Lipno nebyla dne 14.6.1994 žádné odcizení obytného přívěsu obžalovaným hlášeno a v souvislosti s přístupem obžalovaného k samotnému zapůjčení vozidla i k popisu svého jednání po údajném odcizení přívěsu považuje soud obhajobu obžalovaného za zcela nepravdivou, účelovou, nevěrohodnou a lživou. Celá důkazní situace k tomuto skutku je doplňována výpověďmi svědků J K, J H k samotným vozidlům, když údaje těchto svědků radikálním způsobem odporují jednotlivým vyjádřením obžalovaného a poškozeného V H, jenž popsal způsob zapůjčení vozidla obžalovanému i přívěs samotný, včetně způsobu jeho porízení a popis jeho stavu, který pak byl aktuálně použit při úpravě znaleckého posudku, vyhotoveného znalcem M H již v přípravném řízení, který po vyslechnutí popisu přívěsu poškozeným upravil aktuálně své ohodnocení vozidla včetně příslušenství z původního údaje v písemném znění znaleckého posudku (na čl. 115) 43.000,-- Kč na částku nejméně na částku 50.000,-- Kč jako nejnižší časovou tržní cenu vozidla. S ohledem na vyjádření poškozeného, vysvětlení změny tohoto znaleckého posudku znalcem H i vysvětlení tohoto znalce k odlišnému hodnocení tohoto vozidla znaleckým posudkem J K (viz. čl. 919-922 spisu a při konfrontaci s dalšími listinnými důkazy na čl. 915 a násl.) soud považuje toto ohodnocení za objektivní

v souladu se zásadou "in dubio pro reo", tedy v pochybnostech ve prospěch obžalovaného. Orgány přípravného řízení nepředložily žádný konkrétní důkaz o další evidenci převodu uživatele tohoto vozidla v dalším období na jméno uživatele, přičemž s ohledem na jednoznačný závěr, že obžalovaný prokazatelně nesplnil smlouvu o zapůjčení věci a v rozporu s výhradním vlastnickým právem poškozeného k tomuto přívěsu, mu jej úmyslně nevrátil, a to až již jej použil jakýmkoliv způsobem (příkladem jej prodal, daroval, znehodnotil či někde zanechal), nakládal s ním, jako s vlastním a tedy přisvojil si cizí věc, jež mu byla svěřena v hodnotě vyšší než 12.000,-- Kč, tedy způsobil mu škodu dle - 89 odst. 14 tr. zákona vyšší než malou.

Obžalovaný skutek pod bodem 3 fakticky v celém rozsahu doznal, a to i včetně svého počátečního úmyslu při vstupu do této společnosti s.r.o. obohatit se na úkor této firmy. O tomto úmyslu pak svědčí užití cizího občanského průkazu, který dle názoru soudu prokazatelně nemohl získat jinak, než odcizením dokladů T C v průběhu svého zaměstnání u jejich společné zaměstnavatelské organizace v Tišnově. Z výpovědi T C vyplynulo, že ke ztrátě peněženky s doklady došlo během velmi krátké doby v jeho kanceláři, kam měl přístup obžalovaný a kam běžně chodíval. Stejně tak, jako v dalších případech velmi krátce po této ztrátě dokladů a peněženky C obžalovaný náhle přestal docházet bez jakéhokoliv vysvětlení do zaměstnání. Tvrzení obžalovaného, že si tyto doklady zakoupil od neznámého muže v nádražní restauraci v Brně soud považuje za zcela účelové a to zejména s ohledem na skutečnost, že obžalovaný tvrdil, že i průkaz pojištěnce takovéto specifické zdravotní pojišťovny Hornické zaměstnanecké pojišťovny, jež není nejrozšířenější pojišťovnou v České republice si nechal zfalšovat jinou osobou, ač z výpovědi C je zřejmé, že právě u této Hornické zdravotní pojišťovny byl evidován a společně s peněženkou a dalšími doklady tento průkaz, který u hlavního líčení poznal jako svůj, mu byl odcizen.

Obžalovaný byl dále indentifikován jako osoba, jež byla zaměstnána ve firmě, kde došlo k odcizení občanského průkazu a dalších dokladů C a osoba, která následně se nechala na tento občanský průkaz zaměstnat ve firmě s.r.o. v rámci provedených agnoskací jednotlivými osobami, jež se s ním na těchto místech setkávaly viz. svazek II., čl. 468-481.

Obžalovaný zjevně není schopen vysvětlit, proč by si nechal zhotovovat právě průkaz této pojišťovny a stejně tak nelze logicky vysvětlit skutečnost, že již 1.5.1995 obžalovaný jak sám tvrdí na základě předchozího výběrového řízení nastoupil do firmy Jihomoravská plynárenská, a.s. s tímto odcizeným občanským průkazem. S ohledem na to, že předmětem obžaloby v této trestní věci nebyla samotná krádež dokladů a majetku poškozeného C, v důkazní situaci se soud touto skutečností a v samotném rozhodnutí dále nezabýval. Výpovědmi svědků R V zaměstnance poškozené organizace J Z, jakož i provedenou rekoznicí jednotlivými osobami, s nimiž se obžalovaný vystupující pod falešným jménem v poškozené organizaci

setkával (viz. čl. 468-482) vzal soud za bezpečně prokázané doznání obžalovaného ze skutku tak, jak je popsán v samotném výroku rozsudku, když je zcela zřejmé, že obžalovaný měl při své práci s počítačem v poškozené organizaci přístup k jednotlivým účetním dokladům a skutečně mohl tak, jak sám popisoval vyhotovit tyto doklady s pozměněnými údaji s číslem svého běžného účtu, na který mu pak byly zasílány jednotlivé finanční částky tak, jak vyplývá z porovnání těchto účetních dokladů na čl. 499-521, přičemž na části z nich pozměnil i podpis jednatele společnosti, zčásti u hromadných příkazů k úhradě, tyto již pozměněné doklady musel jednatelem R V k podpisu podstrčit, obdobně jako v bodu 1 rozsudku. Z dokladů založených na čl. 526 a násl. pak jednoznačně vyplývá, že obžalovaný si založil účet u Komerční banky a akciová společnost, expozitura Tišnov dne 15.2.1995 pod číslem a z výpisu z tohoto běžného účtu pak vyplývá, že mu tam chodili částky i od dalších společností jako příjmy, mimo jiné i platba od Jihomoravské plynárenské, a.s. (viz. čl. 535) a od 14.7.1995 již jen platby od společnosti , s.r.o., firmy a , přičemž tyto částky pak obžalovaný fakticky bezprostředně po jejich evidenci na účtu, postupně, ať již v samotné pobočce v Tišnově, či prostřednictvím platební karty vybíral. Samotný účet přečerpal až do debetu 35.644,42 Kč, který je evidován ke konci roku 1996 na tomto účtu. Fakticky od 25.8.1995 již na tomto účtu žádný další příjem nebyl evidován. Z jednotlivých výběrních lístků (čl. 551 a násl.) pak vyplývá, že obžalovaný jednotlivé částky osobně vybíral, což koresponduje i se samotnou smlouvou o zřízení tohoto běžného účtu, když byl jako jediný oprávněn disponovat tímto účtem.

Obžalovaný taktéž fakticky zcela doznal trestní jednání uvedené v bodu 4 obžaloby, přičemž potvrdil jednotlivé způsoby, jimiž peníze od firmy odčerpával, když ze samotného výčtu jeho jednání je zřejmé, že fakticky tuto činnost započal bezprostředně po nastoupení do společnosti. Jak vyplývá z výpovědí spoluzaměstnanců této firmy a jeho nadřízených s ohledem na jím prezentované schopnosti, vstřícné vystupování byl krátce po svém nástupu do firmy vybrán jako obchodně-ekonomický náměstek ředitele, čehož okamžitě zneužil k výběrům značných částek z běžných účtů společnosti, a to až do posledního dne 12.2.1996, kdy naposledy na pokyn ředitele vybral částku 290.000,-- Kč a do pokladny složil toliko částku 190.000,-- Kč. Téhož dne, tedy před tímto výběrem, ještě ovšem stornoval předcházející příkaz k převodu částky 189.700,-- Kč, jenž podal dne 9.2.1996 k převodu této částky na nově zřízený svůj účet u Agrobanky , a.s. pobočka Ústí nad Labem a to zjevně jen v důsledku toho, že z vyjádření ředitele podniku K vyplynulo, že tento je informován o možnosti z tohoto účtu, vybírat peníze, které firma v té době nutně potřebovala.

Obžalovaný fakticky doznal převzetí jednotlivých záloh z pokladny tak, jak je to popsáno v bodu 4d) rozsudku toliko s výhradou, že částku 7.500,-- Kč, kterou převzal dne 29.12.1995 fakticky skutečně zaplatil Celnímu úřadu v Ústí nad Labem, který se nachází na stejné ulici, nedaleko sídla poškozené firmy. Skutečnost, že takovýto záznam o úhradě v uvedené částce není

evidován jak v dokladech poškozené organizace, tak i na celním úřadu vysvětloval nepořádkem v poškozené organizaci a ve vztahu k celnímu úřadu fakticky se nebyl schopen se logicky vyjádřit, když jenom tvrdil, že krátce před tím hovořil o tomto dluhu s ředitelkou celního úřadu, svědkyní M¹ která ovšem tuto skutečnost nepotvrdila. Za takovéto situace nebylo možno shledat tvrzení obžalovaného pravdivým.

Soud při hodnocení hodnověrnosti obhajoby fakticky k bodu 2 a 4d), kde svoji vinu zčásti popíral, jenž se týkal s ohledem na rozsah trestné činnosti kladené obžalovanému za vinu jen minimální způsobené škody, a proto na první pohled by se jevil přístup obžalovaného a způsob jeho obhajoby logickým a věrohodným podrobně zabýval a dospěl k závěru, že takovýto zjednodušený pohled v případě obžalovaného, tedy že obžalovaný by fakticky neměl důvod takovéto takřka malicherné finanční částky zapírat, když doznával zbývající značný rozsah trestné činnosti, není na místě. Obžalovaný je zjevně osobou dlouhodobě morálně narušenou, jež je schopna zapírat i zcela evidentní, nejjasnější a prokazatelné skutečnosti, jež nemají alespoň z objektivního hlediska žádný význam. To se projevilo v průběhu celého trestního řízení v řadě jednotlivých podrobností. Nejjednodušeji je tento přístup obžalovaného zřetelný v jeho opakovaném popírání, že by v minulosti měl být zaměstnán jako voják z povolání přesto, že jak vyplývá z jeho životopisu, který poskytl při přijetí do zaměstnání na celním úřadu (viz. čl. 270) tuto skutečnost sám vlastní rukou do životopisu uvedl a přesto, že tato skutečnost zcela prokazatelně vyplývá z obsahu spisu 3T 201/87, z jehož vyjádření na čl. 20 vyplývá, že po ukončení třetího semestru Vojenské vysoké školy ve Vyškově, což posléze také popíral na vlastní žádost školu opustil a ukončil svůj závazek u vojenské služby patrně právě v důsledku závazku umožnění studia na vysoké škole u vojenského útvaru 2071 v Karlových Varech. Na čl. 18 pak je založena tzv. služebně-politická charakteristika, dle níž je po lidské stránce charakterizován jako nečestný, "nesoudružský", nespolehlivý, nestarající se o svoji rodinu, přestože má značné finanční těžkosti, vyhledává nahodilé známosti osamělých žen, od nichž se nechává vydržovat. Svoje funkční povinnosti plnil povrchně, nezodpovědně, bez iniciativy. Vojenské správě svým postojem k práci a nedbalostí měl způsobit značnou finanční škodu. Není mu možno svěřit hmotnou zodpovědnost za materiální a finanční prostředky. Bylo proti němu zahájeno trestní stíhání pro svévolné vzdálení se a vynechání přítomnosti ve službě, což bylo vráceno vojenskou obvodovou prokuraturou ke kázeňskému vyřešení. Svým chováním měl zlý vliv na morálně-politický stav vojáků základní služby, od kterých si vypůjčoval finanční částky, které za něj musel uhradit až na zákrok velitele jeho otec. V důsledku neplnění funkční povinnosti a nesprávného postoje k práci a svěřeným hodnotám byl hodnocený jako neschopný a 1.3.1987 propuštěný ze služebního poměru vojáka z povolání. V této věci se obžalovaný od 4.3. do 30.4.1987 nacházel ve vazbě.

To, že obžalovaný je schopen fakticky bezostyšně lhát jakoukoliv skutečnost pak potvrzují fakticky všechny další důkazní prostředky, kdy jednotliví svědkové potvrzovali řadu údajů, které obžalovaný uváděl jen z důvodů, patrně jen pro něj

podstatných, ale i skutečnost, jak dlouhodobě a zatvrzele setrval na svém obvinění vůči V P a V. Ch o jejich spoluúčasti na trestním jednání pod bodem 1. V situaci, kdy proti jeho prostému popírání skutečností k uvedeným dvěma námitkám k rozsahu trestního jednání stojí jednoznačné důkazy, které pravdivost jeho obhajoby vylučují, nezbylo než považovat jeho tvrzení za lživé a účelové.

Obžalovaný v průběhu trestního řízení byl opakovaně dotazován k vysvětlení, jak naložil s penězi, zejména získanými k bodu 3, 4. Toto odmítl jasně popsat a vysvětlit s tvrzením, že se to nelze. U hlavního líčení popíral skutečnost, že by studoval na Vojenské vysoké škole ve Vyškově, naopak tvrdil, že nedokončil studium na Vysoké škole ekonomické v Praze, ač z obsahu jednotlivých spisových materiálů je zřejmé, že studiu na takovéto škole alespoň po delší dobu se nemohl z časového hlediska podrobovat v situaci, kdy ze spisového materiálu je zřejmý fakticky celý průběh jeho zaměstnání a způsobu života od doby, kdy s ním byl ukončen služební poměr vojáka z povolání, krom období, kdy se měl pohybovat mimo území České republiky, kdy lze vycházet toliko z přímých tvrzení obžalovaného či jím uváděných údajů dalším svědkům.

Jeho způsob obhajoby u hlavního líčení na jedné straně svědčí o jistém smíření se se svojí situací, zjevně v důsledku zcela jasných a prokazatelných důkazních prostředků, shromážděných již v přípravném řízení, ovšem na druhé straně u něho lze spatřovat postoje svědčící o jeho další nedostatečné upřímnosti a bez dostatečné jeho snahy o skutečné, podrobné objasnění celé věci, včetně jeho osobních, rodinných poměrů, jakož i zejména majetkových poměrů a způsobu, jak se získanými finančními prostředky naložil, což je podstatné pro náhradu způsobené škody.

Vina obžalovaného ve vztahu k bodu 4 je dále prokazována podrobným popisem situace jednotlivými svědky, kteří se setkávali s obžalovaným a vyčíslovali způsobenou škodu, případně následně s obžalovaným tak, jako svědek E P a V o vzniku způsobené škody a možnosti její úhrady opakovaně jednali. Důkazní situace je dále doplňována rozsáhlými listinnými materiály (čl. 657 a násl.), z nichž jednoznačně vyplývá, že obžalovaný ve výroku popsaným způsobem k bodu 4 jednoznačně manipuloval jak z doklady, tak následně s finančními prostředky, které převzal v rozporu se svými povinnostmi a pokyny nadřízených a až doposud tyto peníze nevrátil. Z výpovědi svědka F K pak vyplývá, že obžalovaný od něj zakoupil družstevní byt v Teplé u Mariánských Lázní za částku 320.000,-- Kč a z faktury na čl. 827 je pak zřejmé, že dne 2.2.1996 obžalovaný zakoupil ojetý osobní automobil starší značky Ford Taurus za částku 53.680,-- Kč. Z jednotlivých účetních dokladů je pak potvrzována pravdivost doznání obžalovaného, že fakticky jednotlivé částky od osob hradících drobné platby poškozené organizací, uvedené pod bodem 4a) skutečně obžalovaný přebíral, což potvrzují pro obžalovaného charakteristické podpisy, když stejné podpisy se pak vyskytují i u dokladu k výběrům peněz pod bodem 4b)-c). Taktéž rozsah nevyúčtovaných záloh tak, jak je uveden pod bodem 4d) je

dostatečně dokladován velmi obsáhlými písemnými materiály, jednak z účetní dokumentace poškozené organizace, jednak pak doklady o zaplacení jednotlivých částek obžalovaným z těchto záloh, jež jen potvrzují správný závěr poškozené organizace o výši zjištěné způsobené škody, neboť tyto údaje jak u poškozené organizace, tak i u dalších partnerských organizací si vzájemně neodporují. Z dokladů od Agrobanky, a.s. Praha, pobočka Litoměřice (čl. 657 a násl., v originále na čl. 944) k číslu účtu je zřejmé, že tento účet obžalovaný založil dne 8.1.1996 a právě na tento účet směřoval jeho poslední stornovaný platební příkaz na výše uvedenou částku 189.700,-- Kč ze dne 9.2.1996. Z obsahu těchto dokladů k běžnému účtu však vyplývá lživost tvrzení obžalovaného v rámci jednání se svědkem E o uložení zbytku peněz pocházejících od poškozené organizace na tomto účtu, když je zřejmé, že na běžném účtu fakticky vklad nikdy nepřesáhl 1.000,-- Kč.

Ze všech výše uvedených důkazních prostředků pak soud učinil jednoznačný závěr o vině obžalovaného v rozsahu tak, jak je uveden výše ve výroku rozsudku, když zjistil, že obžalovaný jako zaměstnanec Celního úřadu Brno v jednání pod bodem 1 v období od 1.9. do 22.10.1993 se obohatil na úkor Československého státu, zastoupeného Generálním ředitelstvím cel Praha, jež jediné má v tomto případě právní subjektivitu o částku 1.044.997,-- Kč, jež ve smyslu § 89 odst. 14 tr. zákona je nutno považovat za škodu velkého rozsahu tím, že uvedl jednotlivé osoby v omyl, když jim podstrčil k podpisu výběrní lístky k výběru těchto částek.

Jednáním popsáním v bodu 2 si pak obžalovaný jednoznačně přisvojil obytný přívěs, jež mu byl dočasně zapůjčen a svěřen a způsobil tak na majetku V H, jež více jak čtyřnásobně převyšuje škodu vyšší, než malou ve smyslu § 89 odst. 14 tr. zákona, jež činí 12.000,-- Kč.

Jednáním popsáním v bodu 3 písm. a)-c) po formální stránce jednoznačně naplnil zákonné znaky skutkové podstaty dílem dokonatého, dílem nedokonatého trestného činu podvodu dle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákona, když svým společensky nebezpečným jednáním, směřujícím bezprostředně k dokonání úmyslného trestného činu ke škodě cizího majetku se obohatil o částku 425.336,80 Kč a jen zásluhou dalšího rychlého postupu poškozené organizace bylo zabráněno, aby nebyl dokonán pokus k další částce 78.763,20 Kč.

Jednáním pod bodem 4, když obžalovaný svěřené prostředky v souvislosti s výkonem svého zaměstnání u akciové společnosti si přisvojil v celkovém rozsahu 836.918,60 Kč obžalovaný dále naplnil zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu zpronevěry dle § 248 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákona, když svým jednáním způsobil na cizím majetku škodu více jak čtyřnásobně převyšující částku 200.000,-- Kč, označovanou v ustanovení § 89 odst. 14 tr. zákona jako škodu značnou.

Soud neshledal na straně obžalovaného jakýchkoliv pochybností při hodnocení přičetnosti jeho osoby při trestním

jednání, neboť z popisu jednání obžalovaného je zcela zřejmé, že obžalovaný vystupoval s předem zcela promyšleným cílem získat uvedeným jednáním alespoň v bodu 1, 3, 4 rozsudku majetkový prospěch a v chování obžalovaného nic nenásvědčuje o pochybnostech, jež by zapříčiňovaly nezbytnost zkoumání jeho schopnosti ovládací a rozpoznávací pomocí znaleckého psychiatrického posudku. V bodech 1, 3, 4 rozsudku se obžalovaný dopustil jednání v úmyslu přímém ve smyslu § 4 písm. a) trestního zákona a v bodu 2 nejméně v úmyslu eventuálním ve smyslu § 4 písm. b) trestního zákona.

Stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného je dán zájmem společnosti na ochraně majetku všech jednotlivých členů a subjektů společnosti, přičemž ve smyslu § 3 odst. 4 tr. zákona a § 88 odst. 1 tr. zákona pak konkrétní stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného je podstatným způsobem zvyšován zejména samotným charakterem trestního jednání obžalovaného, které je zcela zjevně v jednotlivých případech promyšlené, předem připravené, když obžalovaný v páchání trestního jednání zneužil všech svých lidských předpokladů jak po profesionální stránce, tak po stránce osobnostní, zejména zjevné, velmi dobré inteligence, přehledu v dané problematice, klidného způsobu chování a vystupování i solidního zjevu, kdy jednotlivým poškozeným se zcela jednoznačným záměrem, kdy předstíral řádný výkon činnosti a serióznost své osoby, v důsledku čehož získal jejich důvěru, přístup k dokladům a k možnostem, jednotlivé poškozené připravit takto o značné finanční částky. Dále společenskou nebezpečnost jeho jednání podstatně zvyšuje délka páchání trestního jednání i skutečnost, že v tomto způsobu trestné činnosti obžalovaný neustal i poté, co proti němu bylo vedeno již od 18.11.1993, respektive formálně mu bylo sděleno obvinění dne 10.8.1994, trestní stíhání pro skutek pod bodem 1 a v podstatné části skutku pod bodem 3 a skutek pod bodem 4 pak spáchal v době, kdy byl pravomocně odsouzen výše zmiňovaným trestním příkazem Okresního soudu v Mladé Boleslavi za trestní jednání fakticky stejného charakteru, a to ve zkušební době podmíněného odsouzení. Z obsahu taktéž zmiňovaného spisu Vojenského obvodového soudu v Plzni sp. zn. 3T 201/87 vyplývá, že obžalovaný byl v této trestní věci po dobu déle jak jednoho měsíce ve vazbě a tedy lze konstatovat, že zkušenosti s pobytem ve vězení z minulosti taktéž měl a od trestního jednání jej to nijak neodradilo. Ve prospěch obžalovaného nesvědčí ani minimální snaha o nápravu způsobené škody jednotlivým poškozeným přes zjevně vstřícný postoj z jejich strany a zjevné možnosti obžalovaného alespoň z části způsobenou škodu nahradit, minimálně prodejem družstevního bytu, který získal z peněz poškozené . Z těchto všech důvodů i s přihlédnutím k výši způsobené škody v jednotlivých skutcích i celkové způsobené škody svým trestním jednáním, soud spatřuje konkrétní stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného tak vysoký, že zcela opravňuje použití u jednotlivých trestných činů, kvalifikovaných skutkových podstat, jež svým jednáním po formální stránce naplnil.

Při úvaze o druhu a výši trestu soud přihlédl ve smyslu - 23 odst. 1 a § 31 odst. 1 tr. zákona ke stupni společenské

nebezpečnosti jednání obžalovaného, jak je uvedeno výše, tak i k osobě obžalovaného i k možnostem jeho nápravy, přičemž k jeho osobě bylo soudem zjištěno, že je podruhé ženatý, z prvního manželství má syna, na kterého dlouhodobě neplatil, přičemž trestní stíhání pro trestný čin zanedbání povinné výživy dle - 213 odst. 1 tr. zákona bylo vůči němu zastaveno v přípravném řízení v důsledku využití ustanovení o jeho účinné lítosti dle § 214 tr. zákona, když v průběhu jeho vazby byla dlužná část výživného uhrazena. Jeho syn byl následně osvojen novým manželem bývalé manželky obžalovaného. Z druhého manželství s R. Š. se obžalovanému narodily dvě děti, ročník 1993 a 1995. Má dokončené střední vzdělání na Střední průmyslové škole v Chrudimi. Poté několik semestrů studoval na Vojenské vysoké škole ve Vyškově a po předčasném ukončení tohoto studia pak vykonával služební poměr vojáka z povolání, z něhož byl propuštěn do 28.2.1987. Poté byl zaměstnán na několika místech jako fakticky manuální pracovník, a to jako domovník a údržbář na rekreačním středisku, posléze jako dřevorubec v podniku a od 11.4.1988 jako stavební dělník u koncernového podniku . Dále měl pracovat v podniku výpočetní techniky a v dalších organizacích. Podle svého vyjádření po roce 1990 odjel na více jak rok do západní Evropy, kde se převážně živil prací v nákladním terminálu v přístavu Marseille. V roce 1991, kdy se vrátil do České republiky měl pracovat v podniku Stavomontáže v Pardubicích, kde se již zabýval prací na počítači. Dne 15.6.1992 nastoupil jako pracovník referátu informatiky Oblastního celního úřadu Brno. Poté, co se zde dopustil trestního jednání popsaného v bodu 1 opustil i s rodinou na dobu nejméně půl roku Českou republiku a po návratu se pak dále dopuštěl trestního jednání u svých jednotlivých zaměstnavatelů, ať již zde byl zaměstnán pod svým vlastním jménem, nebo pod cizím jménem . C. tak, jak je popsáno v celém výše uvedeném odůvodnění rozhodnutí a hodnocení důkazních prostředků. Obžalovaný byl v minulosti dvakrát soudně trestán. Jak vyplývá ze spisu Vojenského obvodového soudu Plzeň sp. zn. 3T 201/87, původně žalovaný trestný čin vydírání dle - 235 odst. 1 tr. zákona byl překvalifikován a rozsudkem tohoto soudu byl obžalovaný uznán vinným toliko pokusem trestného činu ublížení na zdraví dle § 221 odst. 1 tr. zákona, za který mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu jednoho roku. Tento rozsudek nabyt právní moci dne 3.9.1987. Z tohoto trestu pak byl obžalovaný osvědčen, a proto k tomuto odsouzení soud nepřihlížel jako k přitěžující okolnosti. Dále byl obžalovaný odsouzen zmiňovaným trestním příkazem Okresního soudu v Mladé Boleslavi sp. zn. 2T 288/95 ze dne 29.6.1995, jenž nabyt právní moci dne 19.7.1995, jenž byl obžalovanému doručen dne 10.7.1995, a to za trestný čin zpronevěry dle § 248 odst. 1, odst. 2 tr. zákona, jehož se měl dopustit v období od 30.11.1994 do 19.12.1994, když měl přebírat jako zaměstnanec firmy v Mladé Boleslavi zabývající se prodejem použité elektroniky od jednotlivých zákazníků zboží, které prodal a peníze takto získané si ponechal a uvedně firmě způsobil škodu ve výši 38.455,20 Kč. Za tento trestný čin mu byl vyměřen trest odnětí svobody v trvání jednoho roku se zkušební dobou v trvání dvou let, přičemž doposud nebylo rozhodnuto ve

smyslu § 60 odst. 1 tr. řádu o tom, že by se osvědčil, ani na druhé straně o tom, že by podmíněně odložený trest měl vykonat. Taktéž nebyla splněna podmínka stanovená v ustanovení § 60 odst. 3 tr. zákona, neboť neuplynula roční lhůta uplynutí zkušební doby, a proto obžalovanému nesvědčí domněnka, že by se osvědčil. Za této situace pak je zcela zřejmé, že trestního jednání, popsaného v bodu 1 a v bodu 2, tedy trestných činů podvodu dle § 250 odst. 1, odst. 4 a trestného činu zpronevěry dle § 248 odst. 1, odst. 2 tr. zákona se obžalovaný dopustil před tím, než byl pravomocně odsouzen, respektive než mu byl doručen uvedený trestní příkaz, a proto jsou splněny podmínky ustanovení § 35 odst. 2 tr. zákona o souhrnném trestu, jenž je třeba obžalovanému za všechny tři citované trestné činy v nejpřísnější trestní sazbě ustanovení § 250 odst. 4 tr. zákona uložit.

Za zbývající trestné činy pak bylo třeba obžalovanému vyměřit trest v nejpřísnější trestní sazbě trestných činů dle § 248 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákona a § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákona, když u obou těchto trestných činů jsou trestní sazby shodné v rozmezí trestu odnětí svobody dvou až osmi let.

Při úvaze o rozsahu uložení prvního souhrnného trestu soud přihlédl ke skutečnosti, že fakticky před započítáním trestního jednání obžalovaného se formálně na tohoto hledělo jakoby na soudně netrestaného, vedoucího doposud řádný život. Naopak při rozhodování o dalším trestu úhrnném za zbývající trestní jednání, pak již ani tato polehčující okolnost obžalovanému nemohla být přiznána v jeho prospěch. U obou trestných činů pak soud neshledal žádných dalších důvodů k přiznání polehčujících okolností ve smyslu § 33 písm. a)-k) tr. zákona, když je zcela zřejmé, že ani z výpovědi obžalovaného nevyplývalo, že by se trestního jednání dopustil nějaké hrozby, nátlaku, závislosti, či tíživých osobních a rodinných poměrů, ale naopak toliko ze zcela zbytečné lakoty a touhy po penězích a nebylo mu možno přičíst ve prospěch ani skutečnost, že by se fakticky jakýmkoliv způsobem přičinil o odstranění škodlivých následků, dobrovolně alespoň z části nahradil způsobenou škodu. Celý průběh jeho výpovědi fakticky nesvědčí o lítosti ze spáchaného trestního jednání, když dlouhodobě křivě obviňoval z spolupachatelství na trestním jednání i své spolupracovníky ve vztahu k bodu 1 a 3, když zčásti lze konstatovat, že fakticky napomohl příslušným orgánům při objasnění trestné činnosti, a to zejména ve vztahu k bodu 1, kdy následně popsal, jakým způsobem se trestního jednání dopustil a zejména jak došlo k získání podpisů na jednotlivých výběrních lístcích.

Výraznou přítěžující okonost pak soud spatřuje v jednání obžalovaného, jímž si zcela záměrně, velmi promyšleně vybudovával postavení u jednotlivých zaměstnavatelů, které mu umožnilo páchat trestní jednání, přičemž v bodu 3 pak využil i odcizeného občanského průkazu a vydával se za jinou osobu a vzbudil takovou důvěru jednotlivých osob, že tyto jej pak důsledně v jeho činnosti nekontrolovaly a i možnou kontrolu fakticky znemožnil velmi promyšleným a okamžitým pácháním trestního jednání po

nastoupení do jednotlivých zaměstnání. Je nutno přihlédnout i k výši celkové způsobené škody, jež v celkovém rozsahu překračuje částku 2.200.000,-- Kč, když v trestním jednání pokračoval po značně dlouhou dobu a spáchal větší množství trestných činů a jak je uvedeno ve skutku pod bodem 3, 4 se tak dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení.

Po zvážení všech výše uvedených skutečností a okolností případu soud uložil obžalovanému za trestní jednání pod bodem 1 a 2 a trestný čin zpronevěry dle § 248 odst. 1, odst. 2 z trestního příkazu Okresního soudu v Mladé Boleslavi dle § 250 odst. 1, odst. 4 tr. zákona za použití § 35 odst. 2 tr. zákona souhrnný trest odnětí svobody ještě při spodní hranici zákonné trestní sazby v trvání šesti let. Za zbývající trestné činy pod bodem 3, 4 pak obžalovanému vyměřil trest dle § 248 odst. 1, odst. 3 tr. zákona za použití § 35 odst. 1 tr. zákona jako trest úhrnný ještě pod polovinou zákonné trestní sazby v trvání čtyř let.

Pro výkon obou uložených trestů pak byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou. Dále byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti dle § 49 odst. 1 k § 50 odst. 1 tr. zákona spočívající v zákazu výkonu povolání účetního, ekonoma, či obdobného povolání, jehož obsahem činností by bylo vyhotovování a manipulace s účetními doklady a účetní manipulace s penězi a výběry peněz na hotovosti. K uložení tohoto trestu soud přistoupil z těch důvodů, že obžalovaný fakticky kdykoliv se při svých zaměstnáních dostal k jakékoliv možnosti manipulace s doklady, hotovými penězi, či účetním převodem těchto peněz této možnosti zneužil velmi vynalézavým a fakticky velmi jednoduchým způsobem, přičemž je zřejmé, že i po propuštění z výkonu trestu je nezbytné zejména z preventivních důvodů mu v přístupu k takovéto další možnosti pro vysoké nebezpečí opakování páchání trestního jednání zabránit. Současně pak soud zrušil výrok o trestu, jenž byl obžalovanému citovaným trestním příkazem Okresního soudu v Mladé Boleslavi uložen a současně i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 tr. zákona.

K trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody se řádně a včas připojili dle § 43 odst. 2 tr. řádu poškození V H (bod 2), firma s.r.o. Brno, (bod 3) a a.s. Stavební stroje Ústí nad Labem, nyní se sídlem 1772 (bod 4), přičemž vznesený požadavek Oblastního celního úřadu Brno, Koliště 21, zastoupeného zástupcem ředitele tohoto úřadu (čl. 223) soud nemohl považovat za řádně vznesený nárok na náhradu škody, když je zřejmé, že tento nárok nebyl podán oprávněným subjektem a řádným způsobem, jímž by byl, jak je dále zjišťováno Československý stát zastoupený Generálním ředitelstvím cel Praha.

Z vyjádření výše uvedených poškozených, jakož i z důkazních

prostředků shromážděných v přípravném řízení vyplynulo, v jakém rozsahu se poškození domáhají nároku na náhradu způsobené majetkové škody, proto tito poškození dle § 44 odst. 2 tr. řádu byli k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody připuštěni. Na základě tohoto kladného rozhodnutí o účasti poškozených v řízení o trestném činu náležejícím a do příslušnosti krajského soudu, převzal pak na sebe soud závazek rozhodnout o nároku poškozených procesní formou v rozsudku. O nároku jednotlivých poškozených bylo pak rozhodnuto podle výsledků dokazování v hlavním líčení, přičemž u poškozeného V H soud vycházel ze stanovené částky hodnoty zpronevěřeného přívěsu v časové hodnotě nejméně 50.000,-- Kč, od níž pak soud odečetl 1.000,-- Kč, jako tzv. jistinu, kterou obžalovaný při převzetí přívěsu složil a jak je zřejmé z vyjádření poškozeného H právě pro účely způsobení škody zákazníkem (v obvyklých případech drobných poškození přívěsu apod.). Při stanovení výše prokázané škody, jež je možno přiznat poškozené organizaci s.r.o. soud vycházel z prokázané částky, kterou fakticky obžalovaný svým jednáním způsobil ve výši 425.336,80 Kč, přičemž na druhé straně nebylo možno poškozené organizaci přiznat nárok na náhradu škody, jež této organizaci měla být způsobena nadbytečným zaplacením daně z přidané hodnoty v souvislosti s těmito správně zaplacenými položkami, a proto ve zbytku z částky požadované poškozenou organizací ve výši 486.089,80 Kč soud postupoval stejně tak, jako u poškozeného V H o dle § 229 odst. 2 tr. řádu a odkázal je na řízení ve věcech občansko-právních. U výše způsobené škody (bod 4) soud od celkové způsobené škody 836.918,60 Kč, jak byla prokázána v průběhu dokazování odečetl částku 53.680,-- Kč, tedy nejmenší hodnotu automobilu, kterou jak vyplývá z uznání závazku a dohody o vyrovnání dlužné částky na čl. 795 je nutno celkovou výši škody snížit, a to na celkovou částku 783.238,60 Kč a ve zbytku tato organizace pak byla odkázána taktéž dle § 229 odst. 2 tr. řádu na řízení ve věcech občansko-právních.

V případě všech tří poškozených je pak odpovědnost obžalovaného za škodu založena ustanovením § 420 odst. 1 Občanského zákoníku, přičemž podle citovaného ustanovení každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti a odpovědnosti se zproští jen ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil (§ 420 odst. 3 Občanského zákoníku). V případě obžalovaného škoda byla způsobena úmyslnou trestnou činností a jedná se tudíž o škodu jím zaviněnou.

Podle § 442 odst. 1 občanského zákoníku se hradí skutečná cena, a to co poškozenému ušlo, tedy ušlý zisk, přičemž škoda se hradí v penězích a pouze požádá-li o to poškozený a je-li to možné a účelné, hradí se škoda uvedením do předešlého stavu. Při určení výše škody na věci se vychází z ceny v době poškození (§ 443 občanského zákona). Samotný ušlý zisk jednotliví poškození nebyli schopni doložit a fakticky pak takovýto nárok na náhradu škody nevznášeli, respektive poškozený V H od svého

původního požadavku v tomto směru ustoupil. Jednotliví poškození taktéž nevznesli nárok na přiznání úroků z prodlení z dlužné částky, a proto jim úrok z prodlení k dlužným částkám nebyl přiznán.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku může obžalovaný a státní zástupce podat do kteréhokoliv výroku odvolání, a to do 8 dnů od doručení jeho opisu prostřednictvím Krajského soudu v Brně k Vrchnímu soudu v Olomouci, pokud se před uplynutím této lhůty tohoto práva výslovně nevzdají. Ve stejné lhůtě s obžalovaným mohou podat odvolání v jeho prospěch i jeho nejbližší příbuzní. Ve stejné lhůtě ovšem toliko proti výroku, jímž bylo rozhodnuto o uplatněném nároku na náhradu škody, může podat odvolání i poškozený. Včas podané odvolání má odkladný účinek.

Krajský soud v Brně
dne 19. ledna 1998

Za správnost vyhotovení:

JUDr. Libor Losa, v.r.
předseda senátu

